

4,285 Kr. til Planteavlens Fremme; hvoraf Foreningens daværende Konsulent H. Vange og Udvalgets Formand P. Christiansen, der sammen ledede hele Planteavlsvirksomheden, fik udbetalt Tilskuddet, første Gang (H. Vange) 1,400 Kr. den 30. Oktober 1907, og anden Gang (P. Christiansen) den 28. December 1907 1,907 Kr. 91 Ø. Grunden til, at jeg ikke udbetalte H. Vange Tilskuddet anden Gang, ligger deri, at jeg indsaa det urigtige i, at udbetale Pengene til den Mand, der selv skulde udføre Arbejdet og give Kvittering for dette“. Og saa siger han videre: „Hvorledes denne Revision er foregaaet, husker jeg ikke, men for de 3,307 Kr. 91 Ø. maa de Herrer da have haft Bilag“. Jeg synes, at en saadan Ytring maatte fremkalde hos de Herrer det Spørgsmaal: Ja, men hvor meget androg Planteavlsregnskabet i det hele? Og naar de saa havde gjort sig den Ulejlighed at finde dette — Regnskabet stod jo til Disposition for det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) —, saa vilde de have set, at der opgaves at være disponeret over 10,362 Kr. 38 Ø. Nu siger Karl Hansen i sit nævnte Brev, at de maatte dog have haft Bilag for de 3,307 Kr. 91 Ø., for ellers forstaaer han ikke, hvordan Revisorerne have kunnet revidere. Ja, det er netop det interessante ved denne Historie, at der var ikke Bilag for mere end det Beløb, som Karl Hansen omtalte, skønt Regnskabet angaar en Omsætning af over 10,000 Kr. Ved Undersøgelsen i Landbrugsministeriet i Eftersommeren 1910 oplystes det, at den sidste Rate — Tilskuddene udbetales nemlig i 3 Rater — for Planteavlsaaret ikke var kommen Peder Christiansen i Hænde før Revisionen og før Sendemandsmødet. Det gik nemlig saadan til, at man satte Regnskabet op Dagen før Sendemandsmødets Afholdelse, efter at Planteavlsaaret var forløbet og mere til, og her hjalp H. Vange Planteavlsforeningens Formand Christiansen med at sætte det op. Man havde som sagt ikke faaet den sidste Rate udbetalt, og saa sagde P. Christiansen: Ja, hvad skulle vi nu gøre, vi skulle have Regnskabet revideret, men jeg mangler 893 Kr. Naa, det var der Raad for, thi der var to Mænd til Stede eller i Nærheden, der havde Penge paa Lommen, nemlig Sagfører Vilhelm Nielsen fra København og Bogtrykker Jørgensen, Sekretær i De samvirkende sjællandske Husmandsforeninger. De laante da P. Christiansen de fornødne Kontanter, og saa lagde man ved Siden af de kontante Penge nogle ukvitterede Regninger, og derved naaede man til at kunne gøre Rede for et Beløb, der svarede saa nogenlunde

til Statskassens Bidrag. Men Revision og Redegørelse for de 6,000 Kr., som skulde være komne ude fra Kredsene, var der ikke noget af. Saadan er det altsaa, at der er Kvitteringer for noget over 3,000 Kr., for saa vidt er det godt, og dernæst var der ukvitterede Regninger og laante Penge paa Bordet til behageligt Eftersyn for Revisorerne, medens der afgives det Løfte, at de ukvitterede, ubetalte Regninger skulle nu blive betalte af de Penge, der ligge paa Bordet, og — spørger man — kunne saa Revisorerne ikke godkende Regnskabet? Det gjorde de, og dermed var da afgivet og revideret et Regnskab paa 10,362 Kr. 38 Øre, hvori alt er i tilsyneladende Orden. Det var altsaa den Basis, hvorpaa denne Regnskabsaflæggelse hvilede. Men nu er der noget ret kuriøst i denne Forbindelse, og det er dette, at P. Christiansen og Bogtrykker Jørgensen, som samtidig vare oppe i Landbrugsministeriet for at afgive Forklaring i Anledning af den Undersøgelse, som blev iværksat i Eftersommeren 1910, vare fuldkommen enige med Hensyn til Fremgangsmaaden ved selve Revisionen, og enige om, at Christiansen havde laant disse Penge til at dække Resten af Statstilskuddet. For saa vidt vare de fuldstændig enige, men nu opstod Spørgsmaalet, hvad der var blevet af de Penge, de havde laant, og der siger saa P. Christiansen, Formanden for Planteavlsudvalget: Ja, dem beholdt jeg naturligvis, idet jeg skulde betale Regningerne med dem. Men Jørgensen, den nuværende og daværende Sekretær, sagde: Nej, det passer ikke, vi fik Pengene tilbage. Man tænke sig det Indtryk, det gjorde, at selvste Sekretæren i Samvirksomheden levede i den Forestilling, at saaledes var det gaaet til, han havde sammen med Sagfører Vilhelm Nielsen været med til at lægge Pengene paa Bordet for en kort Tid, for at Revisionen skulde se, at Pengene vare til Stede, og saa havde han og Vilhelm Nielsen senere taget Pengene tilbage, efter at Revisionen var foretagen. Saa kunde Christiansen om, naar han fik de 800—900 Kr. af Karl Hansen, hvilket imidlertid skete ret snart efter, der er, saa vidt jeg erindrer, intet særligt at bebrejde Karl Hansen paa dette Punkt, men det er ganske kuriøst, ganske betegnende for den Begrebsforvirring, man kunde sige, den afstumpede Sømmelighedsfølelse med Hensyn til Administration af Statens Midler, der skaffer sig Udtryk ved Uoverensstemmelsen mellem de to Herrer, hvoraf den ene, Christiansen, paastaar, at Pengene bleve hos ham, idet han siger, at han havde